

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie **W. K. i in.**

skazanego z art. 258 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 lipca 2014 r., sygn. akt VIII K [...], m.in. W. K. został skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego wywiódł jego obrońca, wnosząc także o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji, są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane, co w przedmiotowej sprawie nie ma miejsca. Istnienia takich względów obrońca skazanego nie wykazał, samo bowiem złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, bez jakiegokolwiek argumentacji w tej mierze, nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.

aw